

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-západ rozhodl v hlavním líčení konaném dne 05. května 2011
samosoudkyní JUDr. Lenkou Mrázkovou, Ph. D.,

t a k t o:

Obžalovaný

Vladimír Stwora,

je vinen, že

dne 02.07.2007, z blíže nezjištěného místa, umístil na www.zvedavec.org a takto veřejnosti zpřístupnil český překlad článku pod názvem „Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta“, zpochybňující svým obsahem nacistické genocidium na Židech za druhé světové války, co do rozsahu obětí a zejména i zpochybňováním existence nástrojů tohoto genocidia, jako byly tábory smrti a plynové komory, zejména výroky: „Ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, že byl v jakémkoliv táboře smrti používán jedovatý plyn, plynové komory nebo plynové pece.“, „Tábory smrti kontrolovali kvalifikovaní inženýři a ti uvedli, že zmiňovaná zařízení byly sprchy, že nemohla být používána jako plynové komory a že údajná úmrtí byla nemožná. Za své posudky byli uvězněni.“, „Existuje i množství očitých svědectví vězňů, kteří existenci táborů smrti popírají i ti jsou umlčovani a vězněni.“, v úmyslu polemizovat o podstatě a rozsahu nacistického genocidia proti Židům za druhé světové války,

t e d y

veřejně zpochybňoval nacistické genocidium,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana podle § 261a tr. zákona

a o d s u z u j e s e

podle § 261a tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 tr. zákona a § 59 odst. 1 tr. zákona se mu výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let.

O d ů v o d n ě n í:

Soud I. stupně v dané věci již jednou rozhodl, když obžalovaného zprostil podle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby Okresního státního zastupitelství Praha-západ pro trestný čin podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana podle ustanovení § 261a tr. zákona, ve znění účinném do 31.12.2009, s tím, že nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek je trestným činem.

Státní zástupce podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě v neprospěch obžalovaného odvolání, v němž navrhl, aby soud II. stupně napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Soud II. stupně následně napadený rozsudek z důvodu uvedeného v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu skutečně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně, kterému vytkl nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť z něj nebylo zřejmé, zda soud I. stupně dovodil, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu po stránce objektivní, a dále skutečnost, že se zcela nevypořádal s některými významnými aspekty projednávané věci, souvisejícími s vytyčením hranic ústavně zaručené svobody projevu k veřejné publikaci textu popírajícího holocaust.

Podruhé, poté, co se, změnila osoba samosoudce, projednal soud I. stupně věc v novém hlavním líčení, kdy vylíčil obžalovaného a provedl i další potřebné listinné důkazy, včetně odborného vyjádření vypracovaného PhDr. Zbořilem a následně se zaměřil na opětovné pečlivé zhodnocení takových shromážděných důkazů, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti, se zřetelem na ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.

I v novém rozhodnutí pak dospěl k závěru o nevině obžalovaného s tím, že skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem.

Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že stránky www.zvedavec.org založil v roce 1999. Zabývají se lidskými právy, jejich porušováním, ekologií a podobnými tématy. Server samotný je umístěn v USA, články jsou však pouze v češtině. Na uvedeném serveru také publikoval kontroverzní článek „Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta“, který nechal přeložit a který vyšel již dříve na dvou zahraničních serverech. Potvrdil, že je autorem článku „Jak poznat Žida“.

Potvrdil, že článek četl a jeho obsah zná, nic nepřidával ani neubíral, na jeho obsah nemá názor. Chtěl na toto téma otevřít diskusi, neboť pochybování přináší posun kupředu.

Dále popřel, že by zpochybňoval počet obětí holocaustu, ale chtěl upozornit na to, že jsou některé oficiální zdroje se rozcházejí. Kontroverzní věty také nejsou přímo výroky autora článku, ten pouze cituje. Článek nevyzývá k násilí, nehanobí rasu, ani nebere práva a svobody druhým, pouze předkládá něčí názor k uvážení. Diskuse u tohoto článku nebyla větší než jindy a obžalovaný do ní zasáhl vždy, když se tam objevily ostře protižidovské názory, snažil se udržet diskusi ve slušné konstruktivní rovině.

Dle **odborného vyjádření z oboru historie a politologie** ze dne 21.01.2008 lze článek „Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta“ označit za obecně neslušný a pomlouvačný. Obsahuje urážlivá a bezcitná slovní spojení, i slovní spojení popírající nacistické genocidium „Ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, že byl v jakémkoliv táboře smrti používán jedovatý plyn, plynové komory nebo plynové pece.“, „Tábory smrti kontrolovali kvalifikovaní inženýři a ti uvedli, že zmiňovaná zařízení byly sprchy, že nemohla být používána jako plynové komory a že údajná úmrtí byla nemožná.“

Ze **Stanov Občanského sdružení Zvedavec** byly zjištěny formy jeho činnosti.

Z **úředního záznamu** ze dne 03.08.2008 soud I. stupně zjistil seznam článků, které byly v období od 01.05.2008 do 31.07.2008 publikovány na stránkách www.zvedavec.org. Jednalo se o články k různým tématům společenským i ekonomickým.

Na základě provedených důkazů pak dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný nechal přeložit a dal na internetové stránky www.zvedavec.org článek „Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta“, který obsahuje věty „Ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, že byl v jakémkoliv táboře smrti používán jedovatý plyn, plynové komory nebo plynové pece.“, „Tábory smrti kontrolovali kvalifikovaní inženýři a ti uvedli, že zmiňovaná zařízení byly sprchy, že nemohla být používána jako plynové komory a že údajná úmrtí byla nemožná. Za své posudky byli uvězněni.“, „Existuje i množství očitých svědectví vězňů, kteří existenci táborů smrti popírají i ti jsou umlčováni a vězněni.“, což jmenovaný i doznal a což vyplývá rovněž ze samotného článku. Z provedených důkazů soud I. stupně též zjistil obsah předmětných webových stránek, kde jsou publikovány články k různým tématům.

Následně tedy posuzoval, zda popsané jednání naplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana podle ustanovení § 261a tr. zákona, přičemž vycházel též z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, který ve svém rozhodnutí publikovaném pod sp. zn. Tpjn 302/2005 vysvětluje, co je objektem tohoto trestného činu, tedy ochrana základních lidských práv a svobod, rovnoprávnost lidí bez rozdílu rasy, národnosti, náboženské příslušnosti, sociální příslušnosti nebo původu a dále uvádí, že svoboda projevu je svým obsahem, významem a stupněm právní ochrany v zásadě na stejné úrovni jako rovnoprávnost občanů bez ohledu na jejich národnost, rasu, třídní či náboženskou příslušnost a dojde-li v konkrétním případě ke střetu dvou chráněných práv a svobod, musí být rozhodnutí soudu vyvážené a k zásahu do sféry práv a svobod obviněné osoby by jeho prostřednictvím mělo docházet jen je-li to skutečně nezbytné a zároveň je v konkrétních případech vždy třeba důkladně posoudit míru, jakou konkrétní projev zasahuje do garantovaného práva na rovnoprávnost.

Tr. zákon určuje trestní odpovědnost za projevy sympatií k již zaniklým hnutím, pokud důsledky jejich činnosti na společnost jsou přes časový odstup od jejich zániku pociťovány jako velmi závažné. Trestní odpovědnost je omezena jen na nejzávažnější aspekty zaniklého hnutí, které se projevily zásahem do sféry lidských práv, jako je genocidium a zločiny proti lidskosti.

Za veřejné popírání se považuje veřejné tvrzení, že ke skutkům zakládajícím genocidium či jiné zločiny proti lidskosti vůbec nedošlo, veřejným zpochybňováním je míněno zlehčování a relativizace.

V daném případě obžalovaný tím, že nechal přeložit a na internetu uveřejnil článek „Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta“ obsahující ve výroku rozsudku citované věty, formálně naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu dle ustanovení § 261a tr. zákona, jelikož obsah článku znal a sám ho označil za kontroverzní.

Následně se soud I. stupně se zabýval tím, zda obžalovaný svým jednáním naplnil také subjektivní stránku trestného činu ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) tr. zákona, tedy zda věděl, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájmy chráněné tr. zákonem a pro případ, že je způsobí byl s tím srozuměn.

Obžalovaný sice namítal, že trvale žije v Kanadě, kde jednání popsané v obžalobě není trestné, nepopíral ale, že má i české občanství a trvalý pobyt v okr. Praha-západ a musel si být vědom toho, že pokud bude chtít vyprovokovat diskusi o článku „Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta“ na veřejném internetovém portálu vedeném v českém jazyce, může takové porušení zákonem chráněných zájmů způsobit.

Co se týče materiální stránky trestného činu, shledal soud I. stupně, když zkoumal způsob provedení činu a jeho následky, že obžalovaný nebyl první, kdo uvedený článek publikoval, navíc nebyl ani jeho autorem a byl veden snahou zpřístupnit jiný názor i českému okruhu čtenářů.

Naopak se nepodařilo prokázat, zda a jaké následky jeho jednání mělo, neboť v souvislosti s uveřejněním článku se nestalo nic, co by ohrožovalo zájmy chráněné tr. zákonem, stejně tak nebylo prokázáno, že by článek ovlivnil větší počet obyvatel v České republice.

Soud I. stupně zohlednil i dosavadní bezúhonnost obžalovaného a skutečnost, že web, který založil, se skutečně věnuje různým kontroverzním tématům a není jednostranně zaměřen na podporu jakéhokoliv hnutí, či proti nějakému konkrétnímu národu, pouze se liší a uveřejňuje pro čtenáře z České republiky články, ke kterým by jinak měli obtížnější přístup a neshledal, že by byl naplněn požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti.

Státní zástupce opět podal proti tomuto rozsudku v zákonem stanovené lhůtě v neprospěch obžalovaného odvolání, v němž se se soudem I. stupně ztotožnil v tom, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu výše uvedeného.

Pokud jde o materiální stránku, poukázal na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně jeho stanovisko I. ÚS 3108/08, které říká, že ani základní právo na svobodu projevu není bezbřehé a k jeho omezení lze přikročit například za účelem ochrany práv a svobod jiných osob, anebo za účelem ochrany veřejné bezpečnosti, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku, viz. čl. 17 odst. 4 Listiny, a rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva s tím, že nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně o absenci potřebného stupně společenské nebezpečnosti a zdůraznil i fakt, že relevantní zákonná úprava u daného trestného činu nevyžaduje způsobení následku.

V závěru navrhl, aby soud II. stupně napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu podaného odvolání soud II. stupně přezkoumal, v rozsahu stanoveném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, přičemž dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce je i tentokrátě důvodné.

Napadený rozsudek proto z důvodu uvedeného v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně, kterému uložil, aby znovu, v rámci posouzení prokazaného jednání obžalovaného po právní stránce, důsledně a komplexně zhodnotil všechny významné skutečnosti posuzovaného případu.

Soud I. stupně, v souladu se stanoviskem soudu II. stupně, se proto znovu zaměřil především na posouzení míry nebezpečnosti jednání obžalovaného a soustředil se na hodnocení relevantních důkazů získaných dříve v hlavním líčení, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti, se zřetelem na ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, a bez nutnosti dokazování významně doplnit, zjistil na základě takového hodnocení skutkový děj tak, jak jej následně blíže specifikoval ve výrokové části tohoto rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že obžalovaný je vinen jednáním, pro které na něj byla podána obžaloba.

Za situace, kdy není pochyb o tom, že to byl právě obžalovaný, kdo předmětný článek nechal přeložit do českého jazyka a publikoval ho na internetových stránkách, což ostatně sám ani nepopíral, přičemž soud II. stupně se zde plně ztotožnil se závěry soudu I. stupně, který při prokazování skutkového stavu vycházel nejen ze znění samotného textu, o jehož významu a logické interpretaci jistě nelze pochybovat, ale i z odborného vyjádření, které si za tím účelem vyžádal, lze dovést, že v posuzovaném případě došlo minimálně ke zpochybňování nacistického genocidia na příslušnicích židovského národa.

Zároveň je zjevné, že v daném případě byl naplněn i znak „veřejně“ skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana ve smyslu ustanovení § 261a tr. zákona, když článek byl zpřístupněn širokému okruhu osob prostřednictvím tak vlivného média, jakým je internet, kdy uvedený názor soudu I. stupně sdílí i soud II. stupně.

Konečně pokud jde o subjektivní stránku jednání obžalovaného, soud I. stupně uvěřil jeho obhájebě v tom směru, že jmenovaný sám nechtěl nacistické genocidium zpochybnit, resp. popírat ale pouze zamýšlel předložit předmětný článek k veřejné diskuzi, jednal tedy evidentně úmyslně, avšak nejvýše v intencích nepřímého úmyslu tak, jak je definován v ustanovení § 4 písm. b) tr. zákona. V této souvislosti soud I. stupně považuje za důležité odkázat i na judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně rozhodnutí Tpjn 302/2005, i další judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.

Zároveň se soud I. stupně, při vázanosti právním názorem soudu II. stupně, zcela ztotožnil i s jeho názorem na omezení svobody slova, kdy jistě nelze srovnávat jakýkoliv text popírající či zpochybňující holocaust s jinými kontroverzními tématy, neboť na rozdíl od posledně jmenovaných, byla trestnost jednání spočívajícího ve zpochybnění, případně popírání zločinů nacistů proti lidskosti, přičemž co se rozumí pod těmito pojmy bylo podrobně rozvedeno výše, založena novelou tr. zákona z roku 2000, která tak, podobně jako je to obvyklé v řadě jiných evropských zemí, poměrně významným způsobem omezila svobodu slova, přičemž oporou pro takovou změnu zákona byla i nezpochybnitelná poválečná Norimberská rozhodnutí.

Po formální stránce tak zřejmě došlo k naplnění skutkových znaků předmětného trestného činu dle ustanovení § 261a tr. zákona, tedy soud I. stupně je přesvědčen, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti tak, jak je mu kladena za vinu v obžalobě.

V takových souvislostech se potom soud I. stupně zabýval i otázkou společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, tedy materiální stránkou trestného činu, která je určována zejména významem chráněného zájmu, který byl příslušným činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, a v neposlední řadě také pohnutkou pachatele, a uzavřel, že, právě již s ohledem na citovanou judikaturu Ústavního soudu, kdy právo na svobodu projevu není neomezené a je přirozeně limitováno nejen jinými neméně důležitými ústavními principy, a zároveň je svoboda slova ze zákona jednoznačně fakticky omezena konkrétními skutkovými podstatami, mezi něž se řadí i skutková podstata trestného činu podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana podle ustanovení § 261a tr. zákona, je vyloučeno téma holocaustu diskutovat tím způsobem, že by bylo jakkoliv zpochybňováno. Proto není možné akceptovat námitku obhajoby o tom, že článek nevykazuje společenskou nebezpečnost, je-li označen za diskusní materiál, nehledě na to, že byl zpřístupněn prakticky neomezenému počtu čtenářů prostřednictvím veřejného internetového fóra a nikoliv pouze omezenému okruhu například odborné veřejnosti a navíc skutková podstata trestného činu podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana nevyžaduje pro jeho dokonání vznik následku, tedy není relevantní, že ve spojení s publikací takového článku nebylo zjištěno nic dalšího, co by ohrožovalo zájmy chráněné tr. zákonem. Společenskou nebezpečnost posuzovaného jednání pak neovlivňuje ani to, že obžalovaný na svém webu uveřejňuje i jiné články s diskutabilními tématy, neboť předmětný článek nebyl ani nijak označen v tom smyslu, že se od něj obžalovaný názorově distancuje.

Konečně soud I. stupně nepovažoval za rozhodnou námitku obhajoby, že v některých zemích není jednání, pro které stojí obžalovaný před soudem, trestné, neboť obžalovaný se prostřednictvím internetu obracel také na osoby žijící na území České republiky, je tedy třeba aplikovat ustanovení § 17 tr. zákona, které stanoví, že podle zákona České republiky se posuzuje trestnost činu, který byl spáchán na území republiky, a dále ve svém odst. 2 písm. b) říká, že trestný čin se považuje za spáchaný na území republiky porušil-li nebo ohrozil-li tu pachatel zájem chráněný tímto zákonem nebo měl-li tu alespoň zčásti takový následek nastat, i když se jednání dopustil v cizině.

Pokud jde o právní posouzení věci, vycházel soud při svém rozhodování v daném případě z ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku, podle kterého trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, podle pozdějšího zákona se posoudí tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, a užil v projednávané věci trestní zákon č. 140/1961 Sb., neboť ke spáchání trestného činu došlo ještě za účinnosti tohoto zákona a nová úprava trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., není v tomto směru pro obžalovaného příznivější.

Podle § 261a tr. zákona kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické nebo komunistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů nebo komunistů proti lidskosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.

Obžalovaný tedy svým shora popsáním jednáním, blíže rozvedeným ve výroku tohoto rozsudku, kterým byl vážně porušen zájem společnosti na ochraně základních lidských a občanských práv a svobod a rovnoprávnosti lidí bez rozdílu rasy, národnosti a náboženské příslušnosti nebo původu, kdy společenská nebezpečnost jeho jednání je zároveň vyšší než nepatrná, naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod občana ve smyslu ustanovení § 261a tr. zákona, a to jak po stránce objektivní, tak subjektivní, kdy u obžalovaného jde o konání ve formě úmyslného zavinění; jedná se o úmysl nepřímý ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) tr. zákona, neboť obžalovaný věděl, že svým jednáním může způsobem v trestním zákoně stanoveným porušit shora uvedený chráněný zájem, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn.

Při úvaze o druhu a výši trestu za prokázanou trestnou činnost vycházel soud z ustanovení § 23 odst. 1 tr. zákona, pokud jde o účel trestu, z ustanovení § 31 odst. 1 tr. zákona, kdy zvažoval společenskou nebezpečnost ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 tr. zákona a též se podrobně zabýval okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími podle ustanovení §§ 33 a 34 tr. zákona.

Jako polehčující okolnost na straně obžalovaného hodnotil soud fakt, že jmenovaný dosud vedl řádný život a jde tedy o osobu prozatím soudně netrestanou, naopak přitěžující okolnosti u obžalovaného neshledal.

Po důkladném uvážení všech výše uvedených skutečností uložil soud obžalovanému trest odnětí svobody ve výměře šesti měsíců, tedy na samé dolní hranici zákonem stanovené trestní sazby, která se pohybuje v rozpětí šesti měsíců až tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

Soud má v tomto konkrétním případě za to, že na obžalovaného, který dnes stojí před soudem poprvé, a při celkovém uvážení závažnosti jeho jednání a možnostem jeho nápravy, je možno působit ještě výchovným trestem a poskytnout mu dobrodiní podmíněně odloženého trestu nespojeného s přímým odnětím svobody, odloženého na přiměřeně dlouhou zkušební dobu, během které obžalovaný bude mít šanci prokázat, že je schopen vést řádný život, že se u něj jednalo o exces, který se v budoucnu vícekrát nebude opakovat, a zároveň se nedopustí jiného protiprávního činu, kterým byl dal nepochybně podnět k přeměně podmíněného trestu na trest nepodmíněný a čímž zároveň přesvědčí o tom, že se z uloženého trestu poučil.

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy uložený trest je možné podle názoru soudu považovat z hlediska naplnění jeho výchovného účelu za odpovídající vzhledem k osobě obžalovaného, okolnostem spáchané trestné činnosti i její společenské nebezpečnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudkem napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

119-05-2011

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu Praha-západ), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle ustanovení § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Odvolání nemohou podat osoby, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

V Praze dne 05. května 2011

Za správnost vyhotovení:
Ludmila Vilímová, Ds

JUDr. Lenka Mrázková, Ph. D., v.r.
samosoudce